

Župnija
Ljubljana Sveti Križ

oznanila

“Saj ste vendar živi kamni!” (1 Pt 2,5)

marec ■ 2019

Postu naproti ...

*V*se v našem življenju je ciklično, ure, dnevi, letni časi se vrtiljo in ponavljajo. Le življenje je en sam krog. Na krožnico stopimo ob spočetju in izstopimo ob smrti. Vsak od nas je na nekem delu krožnice in ne vemo, kdaj se bo zaključila. Niti ni važno, kje in kdaj, bolj je pomembno, ali bomo takrat pripravljeni na srečanje z našim Bogom. Zato moramo biti vedno v stiku z Njim. Verjamemo, da nam, po razsvetljenju Sv. Duha, Cerkev ponuja nekaj pomagal za našo stalno rast v Ljubezni.

Naravni koledar se je zasukal, postalo je topleje, noč se je skrajšala, telohi in zvončki že bodejo iz zemlje, svečnica je za nami in približal se je postni čas. Ob tej besedi najprej pomislimo na odpovedovanje, zmanjševanje, resnobo in žrtvovanje. Toda tudi ta del cerkvenega leta moramo sprejeti z veseljem. To je odlična priložnost, da pogledamo vase, poglobimo odnos z Jezusom, se osvobodimo in zaživimo bolj polno življenje. Že vnaprej bodimo veseli darov, ki

jih bomo z vsako svojo odpovedjo zagotovo pridobili. Ne pozabimo pa, da je Jezus v vsakem izmed nas – če nagovorimo nekoga, ki nam je blizu, ali pa tujca, vedno nagovorimo Jezusa. Ne zapirajmo se in ne kopljimo toliko po sebi in svoji notranjosti. Pojdimo ven na svetlo in poiščimo sočloveka. Naredimo nekaj zanj, naklonimo mu toplo besedo, prijaznost, pohvalo, molitev, materialno podporo. Vse to nas bo bogatilo in približevalo našemu Očetu.

Tudi pri župnijski Karitas se trudimo. V tem času poleg običajne delitve hrane in dežurstva pripravljamo kar nekaj prireditev za župljane: srečanja medgeneracijske skupine, rekreacijo za starejše, tečejo priprave za tretji dobrodelni koncert, skupaj z župnijo pa iščemo tudi dobre govornike, ki bi nas nagovorili v postnem času.

Ne posipajmo se s pepelom, bomo »Božje človeški«, da se bomo po postu našli veliko bliže Jezusu, Očetu, Sv. Duhu in materi Mariji.

Bojan Novak

Ljubiti cerkev (1. del)

Pogovorni večer z dr. Alekom Zwitterom

Zapis lanskega pogovornega večera. Pogovarjala se je Zdenka Sušec.

Današnje površinsko in razdrobljeno gledanje na Cerkev nam vsiljuje in zamegljuje uvid v to, kar Cerkev v resnici je. Ne vidimo je več v njenem bistvu, kot celote, kot Kristusovega telesa. Zelo pogosto nanjo gledamo z očmi javnosti in medijev. V globine, kjer se Cerkev kot občestvo ljudi steka s skrivnostjo Božje navzočnosti, ljubezni in milosti, nam danes nekako ne uspe proreti. Zakaj je danes tak izkrivljen pogled na Cerkev?

Izkrivljen pogled na Cerkev je bil mogoč v vseh časih. V prvih stoletjih so na primer tisti, ki niso poznali Cerkve, rekli, da kristjani žrejo ljudi. Slišali so za obred evharistije in besede: »To je moje telo, ki se daje za vas.« In ker sami pri tem niso bili navzoči, so si to dogajanje površno interpretirali. Mislim, da je danes ta izkrivljeni pogled pri velikem številu ljudi povezan s tem, da živi-

mo v postkrščanski kulturi. V Prešernovem času, na primer, je bil vsak človek nujno del krščanske družbe, potopljen je bil v krščansko kulturo, ne glede na to, ali je bil osebno bolj ali manj predan veri. Imel je živ stik s Cerkvijo. Prešerna so v njegovem času imeli za liberalca, pa vendar je poznal krščanstvo tudi od znotraj. Zato je lahko zapisal čudovite besede, kako smo »očeta enega sinovi, ljudje vsi bratje, bratje vsi narodi, da ljubiti mor' mo se, prav' uk njegovi«. Takšni verzi razodevajo pristno, notranje poznavanje krščanstva. Čeprav je poznal napake Cerkve, je poznal tudi njeno moč in lepoto. Gotovo je v življenju srečal dobre duhovnike in pristne kristjane. Medtem ko se danes, v dobi postkrščanske kulture, po mnogih stoletjih v Evropi prvič dogaja, da ljudje rastejo povsem zunaj, brez živega stika s Cerkvijo. Lahko si ustvarijo omejeno, čisto ideološko podobo, ker nikoli niso imeli osebnega stika niti z duhovniki niti s Cerkvijo. In to je velika razlika. To so po dolгих stoletjih prve generacije Evropejcev, ki nimajo čisto nobenega stika s Cerkvijo ali pa

zelo malo. Ne vedo niti, koliko je evangelijev, niti kaj pomeni Kristusov križ. Ne poznajo osnovnih pojmov o veri in Cerkvi in si tako lahko ustvarijo o njej povsem izkrivljeno sliko.

Pogosto slišimo ljudi, tako ne-verne kot verne, da si želijo biti s Kristusom, s Cerkvijo pa ne. Zaznati je mnogo alergije in odpora do Cerkve. Tako nastaja nova realnost, da si Kristusa in vero razlagamo po svoje, mimo nauka Cerkve. Kristus da, Cerkev ne. Je sploh mogoče slediti Kristusu mimo Cerkve in kam ta dvojnost vodi?

Pogosto slišimo – Kristus da, vera da, Cerkev ne. Tukaj nastopita dva velika problema. Prvič, da si brez stika z živim občestvom Cerkve kmalu ustvarimo svojega Kristusa, takšnega, ki ustreza našemu okusu, ki ni pristen oziroma je drugačen, kot nam ga želi posredovati krščanska vera.

In drugič, kdor reče »Kristus da, Cerkev ne«, nujno izgublja vero. Že drsi proti ateizmu, je že na poti k oddaljevanju. Zakaj? Zato, ker si tega Jezus ni tako zamislil. Jezus je vedel, da človek potrebuje skupnost, kjer se hrani, kjer se njegova vera napaja. Zato je sam ustanovil Cerkev po dvanajstih aposto-

lih. Vera je rasla in se v vseh časih širila v odvisnosti od Cerkve. Vera se mora utelesiti. Ko so kristjani šli po raznih krajih in konkretno živeli Cerkev, se je tam začela vera širiti. Po drugi strani pa človek, ki se prične oddaljevati od občestva Cerkve, nujno prične izgubljati vero.

Ernest Renan, razsvetljenec, francoski liberalec iz 19. stoletja, je deset let pred smrtjo v pismu nekemu mladeniču zapisal te pretresljive besede:

»To, kar ima modernost v sebi resnega, prihaja skoraj izključno iz krščanstva ... Ta stroga izročila, ki so se nadaljevala skozi stoletja, so nam nakopičila intelektualne in moralne zaklade, ki jih zdaj porabljam ... Živimo iz sence, Gospod, iz vonja prazne steklenice; tisti za nami bodo živeli od sence; in na trenutke se bojim, da to ne bo dovolj.« (Ernest Renan, pismo, 25. maj 1882)

Renan se torej kot razsvetljenec in filozof zaveda, da je to, kar je dalo smer, kar je posredovalo resnične vrednote in vsebino, o kateri so diskutirali, krščanstvo, ne glede na to, ali so se med seboj strinjali ali ne. Najbolj temeljne in resne stvari izvirajo »skoraj izključno iz krščanstva«. In ugotavlja, da zdaj živimo »od vonja prazne steklenice«.

Kako bodo lahko od vonja prazne steklenice živeli tisti, ki ne črpajo več sami in so že odmaknjeni, vsi tisti, ki pridejo za nami? Že mi, pravi Renan, »živimo iz sence«.

V krščanstvu je Kristus tista figura, ki jo gledamo in nam daje resnično moč: pri maši, zakramentih ali ko beremo Sveto pismo. To je življenje, to ni senca. Kdor pa samo deluje po preteklih krščanskih vrednotah in v resnici ni veren, živi le še od sence. Toda kaj bo z njegovimi otroki? Iz česa bodo živeli njegovi otroci in otroci njegovih otrok? Moj ded, na primer, oče mojega očeta, humanist in zgodovinar, je bil človek zelo krščanskih vrednot, čeprav ni nikoli hodil v Cerkev. Te vrednote so ga popolnoma oblikovale in definirale kot Evropejca, živel je krščansko moralo, čeprav se ni več napajal iz vere. Mi živimo »od sence«, pravi Renan. Toda kaj bo s prihodnjimi generacijami? Tukaj stopamo na pobočje erozije vere. Kristus da, vera ne. Tukaj se vera že pričenja usuvati, smo že na pobočju izgubljanja vere in samo vprašanje je, kdaj bomo pristali v ateizmu.

Živimo v svetu močnega individualizma, kjer je močno poudarjen posameznik. Ta živi svojo naravo in jo želi tudi polno izraziti. Prihajamo do točke, ko živimo samo še »za sebe«. Drugi me ovirajo in bo-

jim se, da se ob njih ne bom mogel uresničiti. Zato odklanjamo skupnost in občestvo. Biti s Kristusom pa pomeni biti s Cerkvijo, biti v občestvu. Tukaj se pojavlja vprašanje: ali se lahko vključim v cerkveno občestvo, ne da bi izgubil samega sebe? Gospod Alek, ste se kdaj bali, da boste izgubili sebe, če postanete del občestva?

Imel sem trenutke, ko se mi je bilo težko vključiti v Cerkev. Ko sem bil star 22 let, sem vero začutil na bolj oseben način, takrat se mi je odprla razsežnost molitve. To je bil čas, ko sem bil poln zagona in bil sem navajen ubirati »svoje individualne poti«. Zato se mi je bilo v prvih dveh letih mojega aktivnega krščanstva težko vključevati v skupnost, v Cerkev. Mislim sem, da bom s tem izgubil svoj karakter, to, kar sem. Spomnim se, da me je v tistem času nekdo povabil na romanje v bavarsko mesto Altötting, kjer je bilo srečanje, forum za mlade. Težko mi je bilo iti na avtobus z vsemi mladinci in biti preprosto eden izmed njih.

Ta skepsa pred življenjem skupnosti je po svoje tudi razumljiva. Saj dejansko obstajajo mnoge oblike kolektivizmov, ki človeku jemljejo njegovo osebno enkrat-

nost. Pomislimo na primer na navijaške skupine športnih klubov ali pa na ideologijo marksizma. Toda v krščanskem občestvu naj ne bi bilo tako. V pristni krščanski skupnosti bi moral človek doživeti ravno nasprotno. Bolj, kot se odpira bratskim odnosom v Kristusu, bolj se uresničuje v svoji enkratnosti, bolj postaja svoboden, neponovljiv. Vsak je potrjen v tem, kar pre-

more najboljšega. Zakaj? Zato ker je model krščanskega občestva Sveta Trojica. V Sveti Trojici pa gre za tri popolnoma različne osebe (Oče, Sin, Sveti Duh), ki so med seboj v popolni ljubezni, v popolni edinosti. Pristna Cerkev naj torej ne bi uniformirala, ampak vsakemu pustila, da je to, kar je, in iz njega potegnili najboljše.

(se nadaljuje)

Imaš moč!

Koncert Karitas

Pomladni meseci s prvimi znanilci toplejših dni prinašajo novo upanje na skorajšnji konec šolskega leta, na poletne počitnice, čas za sprostitev in žetev – darov zemlje in Neba. V tistem času se v naši župniji zgodi oratorij, ki mlade pripravljalec oratorija že sedaj združuje – vse do druženja z otroki in mladino in pike na i, ko so srca in duše polni lepih spominov. Leto se tako obrne.

Marec pa je čas, ko se na oratorij pripravlja tudi župnijska Karitas. Z dobrodelnim koncertom **23. marca** bomo zbirali sredstva za oratorij, ki bo letos potekal pod sloganom **»Imaš moč!«**.

Navdih letošnjega dobrodelnega koncerta in oratorija bo zgodba Petra Klepca, slovenskega junaka, ki je na videz majhen in slaboten, v sebi pa skriva neizmerno moč. Vrednote, po katerih živi in se ravna, so temeljne krščanske vrednote: odpuščanje, zaupanje, vera, ljubezen, ponižnost, delo, pomoč bližnjemu, domoljubje, prijateljstvo, veselje do dela z zemljo. Z njimi se bodo na koncertu predstavili naši veroučenci in župnijski glasbeni sestavi.

Na koncertu bo z nami upokoje-ni ljubljanski nadškof **msgr. mag. Alojz Uran**, ki bo blagoslovil vse prisotne in z nami tudi zapel.

Že sedaj vas vabimo, da pripravo in izvedbo dobrodelnega koncerta podprete z molitvijo in seveda tudi z udeležbo na koncertu.

sodelavci župnijske Karitas

Ognjena moč

Knjiga in čaj

Dragi knjigočajejci in prijatelji, marca se bomo družili ob čudoviti pripovedi *Ognjena noč*, ki jo je napisal *Eric Emmanuel Schmitt*, v slovenskem prevodu pa je leta 2018 izšla pri založbi Družina.

Avtobiografska pripoved razkriva avtorjevo neverjetno notranje popotovanje, ko doživi korenit preobrat v eni noči, ki njegovo življenje spremeni za vedno.

Med odpravo po sledih velikega francoskega meniha in spreobrnjenca Charlesa de Foucaulda v saharsko puščavo na jugu Alžirije se Éric oddalji od svojih prijateljev in se izgubi v neskončnem prostranstvu puščave, napol nag, brez vode in hrane. Obdaja ga le brezmejnost in tu doživi svojo ognjeno noč, ki so jo prehodili že drugi veliki mistiki pred njim. Preplavi ga mir, spokojnost, zatem ekstaza, sreča, ogenj. Nima besed, nima imena, kako bi poimenoval ta dotik, vendar z vsem svojim bitjem ve, da je to On, da obstaja. V tej noči, zapuščen in

prepuščen usodi, doživi dotik Božjega in tako se tudi v njem potrdi misel, da iz puščave nikoli ne prideš nespremenjen. Takole zapiše: »*Rodil sem se pravzaprav dvakrat: prvič v Lyonu leta 1960 in drugič v Sahari leta 1989.*«

Odpotovati ne pomeni iskati, ampak zapustiti vse, bližnje, sosedo, navade, želje, mnenje, samega sebe. Odpotujemo zato, da se prepustimo neznanemu, nevpadljivemu, da se odpremo neskončnim možnostim, nemara celo nemogočemu. Odpotovati pomeni izgubiti vse oporne točke, odpovedati se gospodovanju, odreči se utvari, da kaj vemo, poiskati v sebi gostoljubnost, ki pomaga na svetlo izjemnemu in nepričakovanemu. Pravi popotnik pravzaprav nima ne prtljage ne cilja.

Lepo ste povabljeni k branju popotopisa, ki nas popelje v čudovita geografska in osebna prostranstva.

Zdenka Sušec

Dragi žalski župljani, dragi župljani podružnice Tomačevo - Jarše!

Nekateri izmed vas so me spodbudili, da se vam na kratko oglasim in vam povem, kako sem. Predvsem se vam želim zahvaliti za vse spodbudne besede, tihe in glasne molitve, ki sem jih bil deležen v preteklih mesecih. Čutil sem to vašo podporo in zame je bila bistvena. Tudi sam sem se vas nenehno spominjal v svojih molitvah. Zdravstveno sem bolje, vendar potrebujem še nekaj časa, da se mi povsem obnovijo moči.

Kot nekateri že veste, se kmalu odpravljam v Pariz. Po eni strani zato, ker se moram zdravstveno še okrepiti. Po drugi strani pa mi je potreben odmik od vse-

stransko težavne situacije. V Parizu bom vključen v bratsko in pastoralno življenje na župniji Trinité, po svojih močeh pa bom sodeloval tudi na fakulteti Collège des Bernardins. Nekaj dela bom imel še s pripravo francoske izdaje knjige Zgodovina v navzočnosti Večnega (eshatologija Henrija de Lubaca), ki je knjižna priredba moje doktorske naloge.

Ohranimo našo molitveno navezo tudi v prihodnje. Pogrešam vas in se z velikim veseljem spominjam naših srečanj. Povezani v Gospodu,

vaš nekdanji župnik Alek Zwitter

OBIŠČITE NAŠO SPLETNO STRAN

www.ljubljana-sveti-kriz.si

ŽUPNIJA LJUBLJANA SVETI KRIŽ

Na Žalah 2, 1000 Ljubljana

01 437 22 03

zupnija.lj-zale@rkc.si

ODGOVARJA: Peter Možina

UREDNIŠTVO: Primož Brovč
Helena Reberc

OBLIKOVANJE: Barbara Paternoster

LEKTORIRANJE: Marta Anžlovar

FOTOGRAFIJA: Klemen Lajevec, splet

URNIK SVETIH MAŠ

NEDELJE: 8.00 in 10.00
Tomačevo: 8.00

DELAVNIKI: 7.30 in 18.00
SOBOTE: 18.00

SPREJEM v ŽUPNIJSKI PISARNI:
ponedeljek, torek, četrtek
in petek od 8.30 do 9.30
od 17.00 do 17.45

*Bog je vedno
na človekovi
strani.
(Janez Pavel II.)*

Pričakujemo ...

PETEK, 1. MAREC	■ prvi petek, obhajanje bolnikov po domovih ■ od 19.00 do 22.00 adoracija
SREDA, 6. MAREC	■ pepelnica, začetek postnega časa. Pri svetih mašah ob 9.00 in 18.00, v Tomačevem ob 18.00, si bomo v znamenje spokornosti potresli pepel na glavo. Ta dan je strogi post. ■ ob 18.45 biblična skupina v župnijski knjižnici
PETEK, 8. MAREC	ob 18.00 molitev križevega pota, sledi sveta maša
SOBOTA, 9. MAREC	mini peš romanje v župnijsko cerkev na Fužine, kjer bomo od 16.00 do 17.00 molili za duhovne poklice. Odhod izpred župnišča bo ob 15.00. Kdor ne zmore poti peš, bo zagotovljen prevoz
TOREK, 12. MAREC	ob 18.45 večer Knjiga in čaj ob knjigi <i>Ognjena noč</i> v župnijski knjižnici
SREDA, 13. MAREC	ob 18.45 sestanek župnijske Karitas
PETEK, 15. MAREC	ob 18.00 molitev križevega pota, sledi sveta maša
SOBOTA, 16. MAREC	■ ob 9.00 vseslovensko srečanje mož v Zavodu sv. Stanislava v Šentvidu ■ od 15.00 do 17.00 sobotno družabno popoldne za otroke
TOREK, 19. MAREC	sv. Jožef, slovesni praznik: svete maše ob 9.00 in 18.00, v Tomačevem ob 18.00
PETEK, 22. MAREC	ob 18.00 molitev križevega pota, sledi sveta maša
SOBOTA, 23. MAREC	ob 15.30 dobrodelni koncert župnijske Karitas v cerkvi Vseh svetih
NEDELJA, 24. MAREC	ob 15.00 na Sv. Urhu dekanijski križev pot
PONEDELJEK, 25. MAREC	Gospodovo oznanjenje, slovesni praznik: svete maše ob 9.00 in 19.00, v Tomačevem ob 18.00
TOREK, 26. MAREC	ob 18.45 postno predavanje p. Branka Cestnika v cerkvi Vseh svetih
SREDA, 27. MAREC	ob 18.45 biblična skupina v župnijski knjižnici
PETEK, 29. MAREC	ob 18.00 molitev križevega pota, sledi sveta maša